

Arrest

nr. 235 170 van 15 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Stad TURNHOUT, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout van 13 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van de heer D. VOORTHUYZEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 augustus 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar groot tante van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 13 november 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Turnhout een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel ~~51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52 § 3 / 52, § 4, vijfde lid~~, gelezen in combinatie met artikel 58 ~~of 69ter~~, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 01-08-2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. ~~Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot..... (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.~~*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:*

.....

☒ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:*

Heeft geen paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis, §4 van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet) voorgelegd.

☐ *Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/ haar aanvraag heeft ingediend;*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie:*

.....

☐ *Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:*

.....

☐ *Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd:*

.....

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."*~~

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het gemeenschapsrecht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"6.2.2. Voorafgaand

Verzoekster reisde op 30/12/2017 van Suriname naar Nederland met een rechtsgeldig visum (STUK 2). Zij wenst er haar groot tante, met wie zij steeds nauwe banden onderhield en van wie zij ten laste is (STUK 6), te vervoegen.

Toen de groot tante van verzoekster naar België reisde om zich alhier te vestigen, besloot verzoekster haar achterna te reizen zodat zij een gezinseenheid zouden kunnen blijven vormen.

Tot op heden woont verzoekster in bij haar groot tante en onderhouden zij een gezinsband.

Na het verstrijken van haar visum, moest verzoekster dd. 25/07/2019 een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Zij besloot hierop een aanvraag tot gezinshereniging met haar groot tante in te dienen (dd. 01/08/2019), teneinde de band met haar groot tante niet te moeten verbreken.

Deze aanvraag tot verblijf werd verzoekster thans geweigerd, omdat zij geen geldig inreisvisum kon voorleggen.

Toepassing van het gemeenschapsrecht

Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie is de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, Het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging slechts van toepassing op situaties die een aanknoping hebben met die welke door het gemeenschapsrecht bedoeld worden (HvJ, Brax, C-459/99, 25 juli 2002; HvJ, Koua Poirrez, C-206/91, 16 december 1992).

Meer concreet is het gemeenschapsrecht aldus van toepassing op de situatie van personen die gebruik maken, dan wel hebben gemaakt van de in het gemeenschapsrecht voorziene vrijheden.

In casu is het gemeenschapsrecht van toepassing gelet op het feit dat de referentiepersoon van verzoekster, mevrouw P.A. (...), als onderdaan van een lidstaat, zijnde Nederland, gebruik maakte van de vrijheid van vestiging en verkeer. Zij reisde immers van Nederland naar België, teneinde zich aldaar te vestigen.

Schending van het gemeenschapsrecht

Indien een onderdaan van een derde land na het verlopen van diens visum op het grondgebied van een lidstaat blijft, handelt deze in principe in strijd met de regeling van deze lidstaat betreffende het verblijf van vreemdelingen.

Vervolgens dringt de vraag zich op, welke gevolgen de lidstaat hieraan kan koppelen en in onderhavig of de lidstaat een verblijfsaanvraag mag weigeren van een familielid van een onderdaan van een lidstaat die regelmatig is binnengekomen, maar niet voor het verlopen van zijn visum een verblijfsvergunning aanvroeg.

Verzoekster kwam immers het Rijk binnen op vertoon van een geldig paspoort en een geldig inreisvisum, maar diende haar aanvraag slechts in na het vervallen van haar inreisvisum (STUK 2 EN 3).

Deze vraag werd reeds beslecht in het arrest Brax (HvJ, Brax, C-459/99, 25 juli 2002). Het Hof van Justitie stelde het volgende (eigen onderstreping):

“Artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 bepalen weliswaar dat de lidstaten bij de aanvraag voor een verblijfsvergunning de overlegging kunnen verlangen van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen. maar niet dat dit document nog geldig moet zijn. De afgifte van een verblijfsvergunning aan een visumplichtige onderdaan van een derde land kan dus niet afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde dat zijn visum nog geldig is. ”

De beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden omwille van het ontbreken van een geldig visum, schendt aldus de bepalingen van het gemeenschapsrecht.

Daarboven kan worden opgemerkt dat het weinig redelijk is van verweerster het verblijf te weigeren op basis van een loutere formaliteit, temeer nu verzoekster haar identiteit wel degelijk aantoonde middels voorlegging van haar paspoort.

Om die redenen meent verzoekster dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

3.1.2. Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat te preciseren welke bepaling van het gemeenschapsrecht geschonden werd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat het gemeenschapsrecht geschonden werd bij het nemen van de bestreden beslissing omwille van het ontbreken van een geldig visum, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 in zaak C-459/99 (HvJ 25 juli 2002, C-459-99, BRAX).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in functie van een groot tante van Nederlandse nationaliteit. Met andere woorden heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn (Parl. St. Kamer 2013- 14, nr. 3239/001, 3): *“Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:*

(...)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de *“andere”* familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet er enkel in bestaat *“onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht”* (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

Artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever *“een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: *“52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.”* (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te *“vergemakkelijken”*.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest BRAX heeft dit arrest betrekking op de rechten van een echtgenoot van een Unieburger, zijnde een familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Zoals hierboven aangehaald, verschilt de rechtspositie van de verzoekende partij als “ander” familielid overeenkomstig artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn van die van de familieleden bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest BRAX om *in casu* een schending van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vast te stellen doordat de verwerende partij het voorleggen van een geldig inreisvisum vereist.

3.1.3. Conform artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40*bis* bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen paspoort met geldig inreisvisum heeft voorgelegd overeenkomstig artikel 40*bis*, §4 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

(...)”

Het “*artikel 41, tweede lid*” van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door het huidige artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hierin werd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaald als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.” (eigen onderlijnen)

Het bepaalde in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet werd niet aangepast aan deze wetswijziging waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele §2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt gelet op de vereiste vermeld in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet dat een geldig paspoort moet worden voorgelegd voorzien van een geldig inreisvisum, door het louter wijzen op het feit dat dit een formaliteit betreft, niet aannemelijk dat het weigeren van het verblijf kennelijk onredelijk is.

In zoverre de verzoekende partij meent dat het kennelijk onredelijk is om een geldig inreisvisum te eisen terwijl haar identiteit is aangetoond middels het voorleggen van haar (geldig) paspoort, toont zij niet aan waarom het foutief of strijdig met het gemeenschapsrecht zou zijn de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet *in casu* toe te passen. Waar zij meent dat de voorwaarde van het voorleggen van een geldig inreisvisum in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk is wanneer de identiteit is aangetoond middels het voorleggen van een geldig paspoort, beperkt zij zich tot wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien nergens dat rekening werd gehouden met verzoeksters privé- en gezinsleven.

Evenwel schrijft art. 43, § 2 voor dat verwerende partij, ingeval zij een weigeringsbeslissing neemt, onder meer rekening dient te houden met de gezinssituatie en de sociale en culturele integratie van de betrokkene en de mate waarin de betrokkene nog bindingen heeft met zijn/haar land van oorsprong.

Uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij op enerlei wijze motiveert omtrent het feit dat verzoekster hier schoolloopt, hier haar sociale leven opbouwde en vriendschappen sloot, een gezinseenheid met haar tante vormt, ... (STUK 6).

Verzoeker meent dat huidige bestreden beslissing niet verstaanbaar is met art. 8 EVRM, art. 43 §2 Vw., en/of met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en verzoekt in die optiek om een vernietiging van de bestreden beslissing.”

3.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.3. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de verwerende partij met verschillende elementen rekening moet houden bij het nemen van een weigeringsbeslissing op grond van de in de §1 van deze bepaling opgesomde redenen, met name ofwel omwille van gebruik van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of het plegen van fraude of het gebruiken van andere onwettige middelen die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf, ofwel omwille van redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Er blijkt geenszins dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op één van de twee voormelde gronden die voorzien zijn in de eerste paragraaf van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was rekening te houden met de in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Een schending van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

In het verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich op de gezinseenheid die zij met haar tante vormt.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen verwanten. Opdat in het bijzonder een relatie tussen verwanten, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en

emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34).

De verzoekende partij laat na te verduidelijken in haar verzoekschrift waaruit zou kunnen blijken dat de gezinseenheid die zij volgens haar verklaringen vormt met haar tante, beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Zij verduidelijkt niet dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Bij haar verzoekschrift voegt zij wel stukken waaruit blijkt dat haar tante haar op 15 januari 2017, 23 april 2017, 31 augustus 2017 en 24 december 2017 respectievelijk de sommen van 30 euro, 50 euro, 100 euro en 150 euro overmaakte alsook een stuk van het Management Instituut Grondregistratie en Landeninformatie Systeem in Suriname, waarin gesteld wordt dat onderzoek niet heeft uitgewezen dat enig onroerend goed of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan de verzoekende partij. Deze stukken bevinden zich ook in het administratief dossier. De Raad stelt echter vast dat de overgeschreven sommen te onregelmatig en te beperkt zijn om te kunnen spreken van een financiële afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar groot tante. Daarnaast blijkt ook niet dat de verzoekende partij aangewezen was op deze sommen om in haar basisbehoeften te voorzien, zodat niet blijkt dat er effectief sprake is van een afhankelijkheid. Uit het enkele feit dat haar geen onroerend goed of enig beperkt zakelijk recht op onroerend goed werd overgedragen blijkt niet dat zij aangewezen was op de overgeschreven geldsommen van haar groot tante om in haar basisbehoeften te voorzien. Er blijkt geenszins dat de verzoekende partij niet kon rekenen op de hulp en bijstand van haar ouders of andere familieleden, noch dat zij geen inkomen verloor in het herkomstland voor haar komst naar België. Bovendien stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins aantoont dat er heden sprake is van een afhankelijkheid ten opzichte van haar groot tante en aldus van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Het administratief dossier bevat ook geen andere stukken die zouden kunnen wijzen op een afhankelijkheid van de verzoekende partij van haar groot tante of *vice versa*.

Een beschermingswaardig gezins- of familieleven met haar groot tante in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu de verzoekende partij geen overeenkomstig artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven met haar groot tante aannemelijk maakt, diende de verwerende partij hiermee geen rekening te houden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet ("*ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*") beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privéleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Zo er al sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten. Immers wijst zij op een schoollopen, het opbouwen van sociale relaties en het sluiten van vriendschappen, waarvan zij ook stavingstukken voegt aan haar verzoekschrift, doch toont zij niet aan waarom zij omwille van deze elementen haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland. Zij toont niet aan dat zij niet naar school kan in het herkomstland, noch dat zij de banden met haar vrienden niet kan onderhouden door het gebruik van de moderne communicatiemiddelen.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

De Raad wijst er tot slot nog op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat de bestreden beslissing ook geen scheiding impliceert tussen de verzoekende partij en haar groot tante en de bestreden beslissing evenmin het verderzetten van haar sociale leven belemmert, minstens wordt dit niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Daar niet wordt aangetoond dat de verwerende partij gehouden was te motiveren omtrent of uitdrukkelijk rekening te houden met een gezins- en privéleven bij het nemen van de bestreden beslissing, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER